

ingen Andeel af dem tilfalde pensionerede Embedsmænd, men disses dertil svarende Pensionsquota maatte udredes directe af Statskassen, og den Omstændighed, at Lauriborgs Finantser overtog Converteringen af Gebhyrerne til en fast Sum, kan ikke have paalagt dem at udrede Converteringssummen i Tilfælde, hvor selve Gebhyrerne efter ældre Regler ikke vilde være bleve udbetalte. Da Sagen først endelig kunde ordnes efterat Forflag til Lov om Tillægsbevilling for 1861—62 var forelagt den sidste Rigsdag, stillede Finantsministeren et Endringsforflag til dette om Modtagelse af det Rosenstand-Boisse herefter tilkommende Beløb for Tiden fra 1ste Mai 1860 til Udgangen af Finantsaaet 1860—61, der udgjorde 48 Rd. 85 β ., hvilket Forflag her er gjentaget.

ad e. Den i December Maaned 1859 afdøde Skovrider paa Børnholm, Forstraad Fasting, var tillige Sandflugtskommisfær sammesteds, og der blev derfor, samtidig med at den hans enke i Forhold til Skovriderstillingen tilkommende Pension fastsattes, Spørgsmaal om, hvorvidt der tillige maatte tilkomme hende Pension af Kongerigets Finantser i Forhold til de med Posten som Sandflugtskommisfær forbundne Indtægter, nemlig en Gage af 200 Rd. med dertil svarende Lønningstilleg. Indenrigsministeriet havde oprindelig nogen Betænkelse i saa Henseende, deels fordi Sandflugtskommisfærer ellers i Almindelighed ikke ere pensionsberettigede Embedsmænd, da de ikke beskiftes ved allerhøieste Resolution, deels fordi den omhandlede Gage ikke heelt havde været udredet af Statskassen, men i en tidligere Periode, navnlig ved Fasting's Ansættelse, udrededes af Amtsrepartitionssonden med Halvdelen og i den sidste Tid, i Genhold til Loven af 4de Marts 1857, med $\frac{3}{10}$. Disse Betænkelseheder faldt dog bort ved Sagens nærmere Undersøgelse. Fasting's Stilling var nemlig forsaavidt forffjellig fra andre Sandflugtskommisfærers, som han ikke blot havde Kongelig Udnævnelse i denne Stilling, men endog ved allerhøieste Resolution af 13de December 1836 samtidig udnævntes til Skovrider og til Sandflugtskommisfær, for det sidste Embedes Vedkommende med en Gage af 200 Rd.; ligesom han altsaa havde den ene af Pensionslovens Betingelser for Pensionsret, Kongelig Udnævnelse, saaledes kunde det heller ikke benægtes, at han ogsaa havde den anden, at være lønnet af Staten. Thi det kan herved alene komme an paa, om hans Lønning har været ham tilfagt af Staten; hvorledes Staten tilveiebringer Midlerne til Opfyldelsen af sit Tilfagn, om den directe udreder Lønningen eller paalægger andre Fonds Forpligtelse til at bidrage dertil i et Forhold, som den — saaledes som her — kan fastsætte forffjelligt til forffjellige Tider, kan ikke paavirke Embedsmændens Forhold til Staten som den, der har tillagt ham Lønningen. Herefter tilkom der Enken som Pension af Kongerigets Finantser 22 Rd. 52 β . aarlig, men da Sagen først endelig kunde ordnes efterat Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaet 1861—62 var forelagt den sidste Rigsdag, stillede Finantsministeren et Endringsforflag til dette om Medoptagelse af det paa Tiden fra 1ste Januar 1860 til Udgangen af Finantsaaet 1860—61 faldende Beløb af denne Pension, hvilket udgjorde 28 Rd. 17 β . Dette Forflag er her gjentaget.

Med Hensyn til den foreslaede Medsættelse af de forffjellige Justitsembeder paalagte Pensionsbidrag henvises til det ovenfor nævnte tidligere Tillægsbevillingsforflag for 1861—62, ad § 6. d.

ad § 7.

ad 1. Paa det af Rigsdagens Folkething i sidste Session vedtagne Forflag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaet 1861—62 var der, under Tilskud udover de ved Finantslovene for 1860—61 eller 1861—62 bevilgede Beløb, opført til Vedligeholdelsesarbejderne paa den regulerede Strækning af Gudena mellem Silkeborg og Lange Færge 899 Rd. 88 β ., hvoraf der dog i 1861—62 ikkun blev forbrugt 830 Rd. 54 β .